

Amanda Kvik
**ZLA
UDOVICA**

Prevela Magdalena Reljić

Beograd, 2008.

Prvi prolog

Noćna mora...

Vatra je pucketala gutajući stepenište. Plamen je hodniku davao pakleni odsjaj. Više nije bilo vremena. Podigla je ključ koji joj je ispao iz drhtave ruke i još jednom pokušala da otključa vrata spavaće sobe.

Mrtav čovek koji je ležao u lokvi krvi pored nje smejao se. Ispustila je ključ, opet.

Drugi prolog

Osveta...

Artemis Hant utisnu pečat sa svog satnog priveska na treće, poslednje pismo i spusti ga pored druga dva na stolu. Proučavao je pisma ispred sebe prilično dugo. Svako od njih bilo je adresirano na mušku osobu.

Ovu osvetu planirao je veoma dugo, ali tek sada su svi elementi bili na mestu. Slanje pisama trojici muškaraca bio je prvi korak, kojim je nameravao da im ulije strah u kosti; natera ih da počnu da se osvrću za sobom u mračnim, maglovitim noćima. Drugi korak je obuhvatao detaljnu finansijsku zaveru koja je za cilj imala njihovo potpuno uništenje.

Mnogo jednostavnije bi bilo ubiti svu trojicu. Svakako su to zaslužili, i on bi zbog svojih jedinstvenih sposobnosti mogao sasvim lako da na sebe preuzme čitav poduhvat. Rizik da bude uhvaćen skoro da nije ni postojao. Osim toga, bio je bez premca.

Međutim, želeo je da sva trojica pate zbog onog što su učinili. Želeo je da oseće prve znake uznemirenosti a nakon toga potpuni strah. Oslobodio bi ih njihove sopstvene oholosti. Uništio bi im osećaj sigurnosti u kom su uživali na osnovu svojih položaja u Društvu. Na kraju bi ih lišio izvora novca, koji su im omogućavali da nonšalantno gaze one koji su pripadali staležu nižem od njihovog.

Pre nego što sve bude gotovo, pružio bi im još jednu priliku da se suoče sa saznanjem da su kompletno uništeni u očima sveta. Bili bi prisiljeni da pobegnu iz Londona, ne samo kako bi se sakrili od svojih poverilaca, već i da bi izbegli neumoljiv prezir čitavog Društva. Isključili bi ih iz klubova i sva zadovoljstva i privilegije njihove klase bila bi im uskraćena, čak i u pogledu obnavljanja bogatstva posredstvom interesnih brakova.

Na kraju bi, možda, počeli da veruju u duhove.

Prošlo je pet godina od kada je Ketrin umrla. Sasvim dovoljno vremena da trojica razvratnika, odgovornih za njenu smrt, verovatno uveliko misle da su bezbedni. Veoma je moguće i da su zaboravili šta se dogodilo te noći.

Pisma koja u sebi sadrže pečate poljuljaće njihovu ubeđenost da je prošlost mrtva, baš kao i mlada žena koju su uništili.

Dozvoliće im da se u prvih nekoliko meseci naviknu na život u strahu pre nego što učini sledeći korak, pomisli Artemis. Daće im vremena da ponovo prestanu da budu toliko oprezni. Onda će delati.

Ustao je i prišao kristalnoj flaši sa pićem na obližnjem stolu. Sipao je sebi čašu konjaka i prećutno nazdravio u znak sećanja na Ketrin.

„Uskoro“, dao je obećanje nevidljivom duhu koji ga je proganjao. „Nisam uspeo dok si bila živa, ali kunem ti se da te neću izdati sada kada si mrtva. Čekala si dovoljno dugo na osvetu. Pružiću ti je. To je jedina preostala stvar koju mogu da učinim za tebe. Kada sve bude gotovo, moliću se da oboje budemo slobodni.“

Otpio je gutljaj konjaka i spustio čašu. Čekao je još jedan trenutak, ali ništa se nije promenilo.

Hladan, prazan osećaj još uvek je živio u njemu, baš kao proteklih pet godina. Nije očekivao da će ikada iskusiti pravu sreću. Naprotiv, bio je siguran da tako prozaično osećanje ne može ispuniti čoveka njegovog temperamenta. U svakom slučaju, iskustvo ga je naučilo da je radost bila iluzorna, baš kao i sve ostale snažne emocije. Međutim, nadao se da će mu ova osveta doneti osećaj zadovoljstva; na kraju, možda čak i spokoj.

Umesto toga osećao je samo nesmanjenu odlučnost da vidi svemu tome kraj.

Počeo je da sumnja u svoju zlu sudbinu.

Osim toga, završiće ovo što je započeo vezano za tri pisma. Nije imao drugog izbora. Zvali su ga *prodavac snova*. Pokazaće bitangama koji su ubili Ketrin kako se prodaju noćne more.

Prvo poglavlje

Priča se da je ubila svog muža jer ga je smatrala nezgodnim. Priča se i da je podmetnula vatru u kući i tako zataškala svoje zlodelo.

Takođe se priča i da je najverovatnije luda.

Postoji opklada u svakoj kladionici u Sent Džejms ulici u kojoj je ponuda hiljadu funti svakom muškarcu koji provede noć sa *Zlom udovicom* i preživi da bi to prepričao.

Priča se mnogo šta o ovoj dami. Artemis Hant čuo je glasine, jer je imao praksu da bude dobro informisan. Imao je oči i uši u svakom delu Londona. Mreža špijuna i doušnika donosila mu je beskrajne količine tračeva, spekulacija i činjenica.

Neki tračevi koji su završavali na njegovom stolu bili su istiniti; neki samo delimično tačni; a neki su bili čista laž. Sortiranje istih zahtevalo je određeno vreme i napor. Nije gubio vreme pokušavajući da proveri svaku informaciju koju je dobio. Većinu je uglavnom ignorisao, jer nisu direktno uticale na njegovu privatnost.

Sve do večeras nije imao razloga da obraća veliku pažnju na tračeve o Medlin Deveridž. Čak i da je bila istina da je ta dama zaista otpremila svog muža na onaj svet, njega se to nije naročito ticalo. Bio je zauzet drugim stvarima.

Sve do večeras nije imao nikakvog razloga da se interesuje za *Zlu udovicu*. Međutim, izgleda da se sada ona interesovala za njega. Većina bi to smatrala veoma lošim predznakom. Bilo mu je prilično zabavno kada je otkrio da ga to istinski intrigira, i da je to jedna od najzanimljivijih stvari koja mu se dogodila u poslednje vreme. Zapravo, bio je to veoma dug period. Sve je to, pomisli

on, samo pokazivalo koliko je u stvari skučen i ograničen njegov život postao.

Stajao je na ulici obavijenoj u noć i zamišljeno gledao u malu, elegantu kočiju koja se nazirala kroz maglu. Njena svetiljka sablasno je sijala kroz sumaglicu koja se komešala oko nje. Zaveses su bile navučene, skrivajući unutrašnjost kabine. Konji su stajali u tišini. Kočijaš je bio skoro neprimetna figura na kutiji.

Artemis se prisetio izreke koju je čuo pre mnogo godina od monaha u Vrtu hramova koji su ga naučili staroj filozofiji i borbenoj umetnosti Vanze. *Život nudi beskrajnu gozbu mogućnosti. Mudrost leži u saznanju koja su jela ukusna, a koja otrovna.*

Čuo je kako su se vrata njegovog kluba otvorila i zatvorila iza njega. Glasan, pijani smeh odjekivao je u noći. Odsutno se pomerio u još dublju senku obližnjeg dovratka i posmatrao kako se muškarci teturaju niza stepenice. Penjali su se na stajalište kočije i dovikivali kočijašu svoje odredište, zahtevajući da ih odveze u jednu od rupa gde se zakuvavaju opklade. Dosada je bila najveći neprijatelj njihove vrste. Nisu poznavali granice, tako da uopšte nisu poželili ni da ih prevaziđu.

Artemis je sačekao da se stara kočija otkotrlja niz ulicu. Zatim je ponovo bacio pogled kroz tamu na obrise male kočije u magli. Problem sa Vanzom bio je u tome što njeno tajanstveno učenje i mudra filozofija nisu u potpunosti odobravali faktor ljudske radoznalosti.

Ili, u krajnjem slučaju, nisu odobravali *njegovu* radoznalost.

Artemis je doneo odluku. Pomerio se iz senke dovratka i zakoračio kroz gustu maglu prema kočiji *Zle udovice*. Napetost iščekivanja u njemu bio je jedini znak koji ga je upozoravao da će možda zažaliti zbog svoje odluke. Rešio je da ga ignoriše.

Kočijaš je odskočio i napeo se u trenutku kada im je prišao.

„Kako mogu da vam pomognem, gospodine?“

Reči su mu odisale poštovanjem, ali Artemis je uspeo da zaviri ispod površine. To mu je govorilo da je čovek, zguren pod višeslojnim ogrtačem i šeširom navučenim preko ušiju istovremeno služio i kao čuvar i kao kočijaš.

„Zovem se Hant. Artemis Hant. Imam sastanak sa damom.“

„Dakle, vi ste taj, a?“ Nimalo se nije opustio. Šta više, njegova napetost kao da je porasla. „Uđite unutra, moliću. Ona vas očekuje.“

Artemis izvi obrvu na njegov zapovednički ton, ali ne reče ništa. Umesto toga zgrabio je ručku i otvorio vrata kočije.

Topla, ćilibarska svetlost unutrašnjosti rasu se kroz otvor. Žena je sedela na jednom od sedišta presvučenim crnim somotom. Na sebi je imala crni ogrtač koji je sakrivao sve osim njene crne haljine. Lice joj je bilo bledo i sakriveno velom od crne čipke. Mogao je da primeti njenu vitkost. Bilo je neke gipke, samouverene gracioznosti u vezi sa njenom pojavom, koja je otkrivala da više nije bila nezreli devojčurak, tek istrčao iz učionice. Zaista je morao da obrati više pažnje na detalje u tračevima o njoj koji su doprli do njega u proteklih godinu dana, pomisli. Dobro de, sada je kasno za to.

„Lepo od vas što ste tako brzo odgovorili na moj poziv, gospodine Hant. Vreme je od suštinske važnosti.“

Glas joj je bio tih sa prizvukom grlene struje koji je duboko u njemu zapalio iskra senzualnosti. Nažalost, iako su se njene reči odnosile isključivo na urgentnost slučaja, mogao je da oseti tračak strasti. Naravno, *Zla udovica* ga nije uvukla u svoju kočiju sa namerom da ga zavede i celu noć sa njim divlje i neobuzdano vodi ljubav. Artemis je seo i zatvorio vrata. Pitao se da li bi trebalo da oseća razočaranje ili olakšanje.

„Vašu poruku sam primio juče kada sam se spremao da odigram partiju karata u kojoj bih sigurno pobedio“, reče on. „Verujem da će sve ono što imate da kažete, madam, vredeti nekoliko stotina funti kojih sam morao da se odrekнем da bih se video sa vama.“

Ona se ukruti. Njeni prsti, obavijeni crnim kožnim rukavicama, stezali su veliku crnu torbu u njenom krilu. „Dozvolite da vam se predstavim, gospodine. Ja sam Medlin Rid-Deveridž.“

„Znam ko ste, gospođo Deveridž. I, pošto i vi očigledno znate ko sam ja, predlažem da preskočimo formalnosti i pređemo odmah na posao.“

„Da, naravno.“ Ispod vela, oči su joj sijale na poseban način, kao da je sve ovo na neki način iritiralo. „Moja služavka Neli oteta je blizu zapadne kapije Paviljona snova pre manje od jednog sata. Pošto ste vi vlasnik tih vrtova zadovoljstva, očekujem da preuzmete punu odgovornost za zločin koji se dogodio na, ili u blizini vašeg poseda. Hoću da mi pomognete da pronadem Neli.“

Artemis je imao osećaj kao da je potonuo u ledeno more. *Znala je za njegovu vezu sa Paviljonima snova.* Kako je to moguće? Kada je dobio njenu poruku, razmotrio je i odmah odbacio nekoliko valjanih razloga koji nisu išli u prilog večerašnjem sastanku, ali nijedan od njih nije bio blizu nečemu ovakvom. Kako je saznala da je on vlasnik vrtova?

Bio je svestan rizika svog eksponiranja na samom početku. Međutim, smatrao je da je i suviše duboko potonuo u *Strategiju skrivanja i uništenja*, tako da niko drugi, uz mogućnost prihvatanja drugog majstora Vanze, ne bi mogao da razotkrije istinu. Nije bilo razloga zbog kog bi drugi majstor krenuo u potragu za njim.

„Gospodine Hant?“ Medlinin glas se zaoštri. „Da li ste čuli ovo što sam upravo rekla?“

„Svaku reč, gospođo Deveridž.“ Sa namerom da sakrije svoj bes, obojio je glas ravnodušnošću svojstvenom džentlmenima koji pate od akutne dosade. „Moram da priznam da vas ne razumem. Verujem da ste se obratili na pogrešnu adresu. Ako je vaša služavka zaista oteta, morate narediti svom kočijašu da vas odveze u Ulicu Bou. Tamo ćete bez sumnje moći da unajmite nekog da je potraži. Ovde u Sent Džejmsu više volimo neke druge, manje naporne potere.“

„Ne igrajte svoje Vanza igre sa mnom, gospodine. Ne tiče me se to da li ste vrhunski majstor starih veština. Kao vlasnik Paviljona snova, vaša je odgovornost da obezbedite sigurnost onih koji posećuju vaš posed. Očekujem da odmah nešto preduzmete i pronađete Neli.“

Znala je da je pripadao Vanzi. To je bilo još alarmantnije od činjenice da je bila svesna njegovog vlasništva nad Paviljonima.

Telom poče da mu se širi jeza. Najednom ga prostreli zaludujuća vizija kako se njegov pažljivo skovani plan raspršuje u paramparčad. Ova neverovatna žena se nekako dokopala opasne količine informacija o njemu.

Nasmejao se kako bi prikrio gnev i nevericu. „Radost me tera da ispitam kako ste uopšte došli do tako neobičnog utiska da sam ja na bilo koji način povezan sa Paviljonima snova ili sa Vanzagarijancima.“

„Sasvim je nevažno, gospodine.“

„Niste u pravu, gospođo Deveridž“, reče on tiho. „Važno je.“

Nešto u njegovom glasu ju je očigledno zagolicalo. Prvi put od kada je ušao u kočiju, činilo se da se koleba. Bilo je krajnje vreme, pomisli on smrknuo.

Međutim, kada je napokon progovorila, bila je iznenađujuće hladna. „Svesna sam da niste samo član Vanzagarijanskog društva, već i vrhunski majstor, gospodine. Kada sam to saznala, znala sam da ima nečeg ispod te vaše arogantne spoljašnjosti. Oni koji su učili filozofiju Vanze, retko tako izgledaju. Skloni su iluziji i naginju ka ekscentričnosti.“

Ovo je bilo hiljadu puta gore od onog čega se plašio. „Shvatam. Smem li da pitam ko vam je pričao o meni?“

„Niko mi nije pričao, gospodine. Bar ne na način na koji vi mislite. Otkrila sam istinu sopstvenim naporima.“

Teško da je tako, pomisli on. „Pojasnite, madam.“

„Sada zaista nemam vremena da se upuštam u to, gospodine. Neli je u smrtnoj opasnosti. Insistiram da mi pomognete da je pronađem.“

„Zašto bih se trudio da vam pomognem u pronalaznju vaše odbegle služavke, gospođo Deveridž? Siguran sam da možete da unajmite nekog ko je spreman da to učini.“

„Neli nije pobjegla. Rekla sam vam, kidnapovali su je zlikovci. Njena prijateljica Alis je sve videla.“

„Alis?“

„Njih dve su iste večeri otišle da vide najnovije atrakcije u Paviljonima. Kada su napustile vrtove, kod zapadne kapije, dva čoveka su zgrabila Neli. Ugurali su je u kočiju i odvezli se pre nego što je bilo ko shvatio šta se događa.“

„Mislim da će pre biti da je vaša Neli pobjegla sa dvojicom muškaraca“, reče Artemis bez uvijanja. „A njena prijateljica je izmislila priču o kidnapovanju u slučaju da se Neli predomisli, i vi biste joj dozvolili da se vrati na svoju staru službu.“

„Koješta. Neli je uhvaćena nasred ulice.“

Sa zakašnjenjem podseti sebe da su *Zlu udovicu* smatrali ludom. „Zašto bi neko kidnapovao služavku?“ upita on, dovoljno razumno, pomisli, s obzirom na okolnosti.

„Bojim se da su je odveli neki od onih zlikovaca koji javne kuće snabdevaju mladim, nevinim ženama.“ Medlin odmahnu svojim crnim suncobranom. „Dosta objašnjavanja. Nemamo vremena za gubljenje.“

Artemis se pitao da li je nameravala suncobranom da ga podstakne na delovanje. Odahnuo je kada je zgrabila dršku i vrhom lako kucnula o krov kočije. Kočijaš je očigledno spremno čekao na znak. Vozilo se uz tutnjavu odmah pokrenulo.

„Šta to, do đavola, radite?“ reče Artemis. „Da li vam je palo na pamet da bih mogao da protestujem što ste i mene oteli?“

„Nije mi naročito stalo do vašeg protesta, gospodine.“ Medlin se smesti na svoje sedište. Oči su joj sijale kroz čipku vela. „Jedino što me trenutno zanima jeste a pronađem Neli. Izviniću vam se kasnije, ako bude potrebno.“

„Radujem se tome. Kuda idemo?“

„Nazad na mesto otmice. Zapadna kapija vaših vrtova zadovoljstva, gospodine.“

Artemis suzi pogled. Nije zvučala suludo. Zvučala je veoma odlučno. „Šta konkretno očekujete da učinim, gospođo Deveridž?“

„Vi posedujete Paviljone snova. I poznavalac ste Vanze. Osim toga, pretpostavljam da imate veze na mestima na kojima ja nemam.“

Posmatrao ju je prilično dugo. „Aludirate li na to da poznajem kriminalce, madam?“

„Ne bih se usudila da razmišljam na taj način, niti da sudim o karakteru vaših družbenika.“

Prezir u njenom glasu bio je naročito zanimljiv, predstavljajući vrhunac njenog uznemirujućeg saznanja o njegovim privatnim poslovima. Jedna stvar bila je sigurna: Nije mogao da izađe iz kočije i napusti ovaj sastanak. Njeno saznanje da je on vlasnik Paviljona bilo je, na svoj način, više nego dovoljno da pokvari njegove brižljivo skovane planove.

Više nije bio zabavljen sopstvenom radoznavošću i nestrpljenjem. Bilo je od presudnog značaja da otkrije ne samo koliko Medlin Deveridž zna, već kako je došla do tih tako pažljivo zataškavanih činjenica.

Zavalio se u uglu svog sedišta od crnog somota i proučavao nejasne crte njenog lica.

„U redu, gospođo Deveridž“, reče on. „Učiniću sve što mogu da vam pomognem da pronađete služavku. Ali nemojte da krivite mene ako se ispostavi da mlada Neli ne želi da bude pronađena.“

Ona podignu kraj prozorske zavese, zavirujući u maglovitu ulicu. „Uveravam vas da će želeći da bude izbačena.“

Njegovu pažnju je skrenula i zadržala gracioznost njene ruke dok je hvatala ivicu zavese. Bio je fasciniran, iako protiv svoje volje, nežnom linijom njenog zgloba i dlana. Nije mu promakao slab, izazovan cvetni miris koji je sigurno koristila kad se kupala. Sa naporom je ponovo usmerio pažnju na mnogo važniji problem.

„Uzimajući ovaj slučaj u obzir, madam, biće bolje da vas upozorim, kada se bude završio zahtevaću neke odgovore.“

Ona okrenu glavu, prilično naglo i zagleda se u njega. „Odgovore? Kakve odgovore?“

„Nemojte pogrešno da me shvatite, gospođo Deve-ridž. Veoma sam zadivljen količinom i kvalitetom informacija koje posedujete. Sigurno imate odlične izvore. Ali bojim se da previše znate o meni i mojim poslovima.“

Bila je to očajnička opklada, ali ona je pobedila. Našla se licem u lice sa tajanstvenim Prodavcem snova, tajnim vlasnikom Londonskog najegzotičnijeg vrta zadovoljstva. Medlin je bila svesna da je preuzela veliki rizik obelodanjujući mu da zna njegov identitet. Imao je dobar razlog da bude zabrinut, pomisli ona. Kretao se u visokim krugovima Sveta učtivosti. Bio je uvek pozvan na svako važnije događanje i član svih najboljih klubova. Međutim, čak ni njegovo ogromno bogatstvo ne bi moglo da ga zaštititi od društvene propasti koja bi usledila kada bi Društvo otkrilo je priznati džentlmen koji je pripadao najvišim krugovima visokog društva u stvari *ogrezao u trgovini*.

Morala je da prizna da je delovao prilično odvažno. Štaviše, Hant je igrao svoju ulogu podjednako vešto kao pozorišni doajen Edmund Kin. Uspešno je uspevao da drži identitet Prodavca snova u tajnosti. Niko nije ni pomišljao da ispita izvor njegovog bogatstva. Uostalom, bio je džentlmen. Džentlmeni nisu raspravljali o tome, osim kada bi postalo očigledno da je čovek sasvim ostao bez novca, a u tom slučaju bi postao predmet neminovnog prezira i pakosnih ogovaranja. Mnogi bi radije prislonili pištolj na slepoočnicu nego što bi se suočili sa skandalom koji je sa sobom povlačio bankrot.

Nije bilo zaobilaznog puta. Bukvalno je ucenjivala Hanta da joj večeras pomogne, ali nije ni imala drugog izbora. Svakako će morati da plati cenu. Artemis Hant bio je majstor Vanze, jedan od najveštijih džentlmena

koji je ikada učio tajne umetnosti. Takav čovek je bio neverovatno tajanstven po prirodi.

Hant je otišao veoma daleko sa namerom da sakrije svoju prošlost Vanze. Za razliku od vlasništva Paviljona snova, članstvo u Vanzagarijanskom društvu ne bi naškodilo njegovom statusu u društvu. Uostalom, samo su džentlmeni učili Vanzu. Ipak, trudio se da ostane obavijen velom tajne. To nije slutilo na dobro.

Iz njenog iskustva, većina članova Vanzagarijanskog društva bili su bezopasni čudaci. Ostali nisu bili ništa gori od ekscentričnih entuzijasta. Nekolicina je bila prilično otkačena, svakako, a neki su bili istinski opasni. Artemis Hant, počela je sve više da veruje, mogao bi da se svrsta u tu kategoriju. Kada se završi večerašnji posao, mogla bi da se suoči sa novim, mnogo većim problemima.

Kao da se već nije prilično zaglibila. I ne samo to. Pošto je već duže vreme patila od nesаницe, mogla bi da se posveti i tome, pomisli utučeno.

Drhtaj joj prođe telom. Shvatila je da je bila veoma svesna toga da je Hant u velikoj meri bio okupiran unutrašnjim izgledom male kočije. Nije bio krupan kao njen kočijaš, Latimer, ali bilo je nečeg impresivnog u širini njegovih ramena i opasnoj, nonšalantnoj gracioznosti koja je uznemiravala njena čula na neki čudnovat način koji nije umela da objasni. Budna inteligencija u njegovim očima samo je pojačavala njen nemir.

Shvatila je da je, uprkos svemu što je znala o njemu, bila fascinirana njegovom pojavom.

Omotala je ogrtač još čvršće oko sebe. *Ne budi luda*, pomisli ona. Poslednja stvar koju je želela bilo je vezivanje za još jednog člana Vanzagarijanskog društva.

Međutim, sada je bilo kasno da se predomisli. Morala je da donese odluku. Sada mora da prati svoj plan. Nelin život možda zavisi upravo od ovog hlabrog poduhvata.

Kočija se zaustavila, odagnavši joj teške misli. Artemis pogleda napolje i isključi lampu. Zatim uhvati kraj zavese i povuče je u stranu. Posmatrala ga je, zatečena

snagom kojom je kontrolisao svoje pokrete dok je gledao napolje u noć.

„Madam, kod zapadne kapije smo. Kao što vidite, prilično je prometno, čak i u ove sate. Ne mogu da poverujem da bi neka mlada devojka mogla da nestane pored ovoliko ljudi. Osim ako sama to nije želela.“

Medlin se nagnu napred kako bi bacila pogled na ulicu. Prostor je bio osvetljen mnoštvom raznobojnih svetiljki. Niska cena ulaznice omogućavala je ljudima svih uzrasta da sebi priušte večernju zabavu u Paviljonima snova. Dame i gospoda, pripadnici visokog staleža, vlasnici radnji, šegrti, služavke, sluge, kicoši, vojnici, oficiri, bludnici i bitange – svi su dolazili i prolazili kroz jarko osvetljenu kapiju.

Hant je bio u pravu, pomisli ona. Vrvelo je od ljudi i vozila. Bilo bi teško na silu uvući ženu u kočiju, a da to niko ne primeti.

„Otmica se nije odigrala tik ispred kapije“, reče Medlin. „Alis mi je rekla da su ona i Neli stajale na ulazu u obližnju uličicu čekajući kočiju koju sam im poslala, kada su se pojavile siledžije.“ Ispitivački je posmatrala mračan ulaz u usku ulicu. „Sigurno je mislila na onaj tamo ćošak gde stoje oni dečaci.“

„Hmm.“

Njegov skepticizam bio je vidljiv. Medlin ga ovlaš pogleda, uznemirena. Ako celu stvar ne shvati ozbiljno, večeras neće postići skoro ništa. Znala je da im vreme ističe. „Gospodine, moramo da požurimo. Ako se ne budemo brže kretali, Neli će nestati bez traga. Tada će biti nemoguće pronaći je.“

Artemis pusti da zavesa padne nazad na svoje mesto, prekrivajući prozor. Šakom obuhvati ručku na vratima. „Ostanite ovde. Vraćam se za nekoliko minuta.“

Ona se brzo vrati na svoje mesto. „Kuda idete?“

„Smirite se, gospođo Deveridž. Nemam nameru da vas napustim u ovom traganju. Vratiću se čim nešto ispitam.“

Lako je iskočio iz kočije i zatvorio vrata pre nego što je uspela bilo šta da kaže. Iznervirana i užasnuta načinom na koji je nenadano preuzeo kontrolu, posmatrala je kako odlazi prema ulazu u mračnu uličicu.

Videla je kako je vešto napravio nekoliko izmena na svom ogrtaču i šeširu, zapanjena krajnjim rezultatom. U samo nekoliko koraka potpuno je izmenio svoj izgled.

Lako više nije izgledao kao gospodin koji je upravo išetao iz svog kluba, i dalje se kretao uz mnogo samopouzdanja koje je odmah prepoznala. Bilo je tako slično načinu na koji se nosio Renvik da je osetila kako joj celo telo podrhtava. Uvek bi mogla da poveže taj uglađen, mačji korak sa veštima pokretima umetnosti Vanza borbe. Opet se zapitala da li je pravila ogromnu grešku.

Prestani, korila je sebe. Dobro si znala šta te čeka kada si poslala poruku u njegov klub. Želela si njegovu pomoć i sada si je, htela ne htela, dobila.

Fizički, što je bilo dobro, Hant ni najmanje nije ličio na njenog pokojnog muža. Iz nekog razloga, tu činjenicu je smatrala začuđujuće umirujućom. Plavih očiju, svetle kose i romantično zgodnog tela, Renvik je bio pandan zlatokosim anđelima na platnima velikih slikara.

Hant bi, sa druge strane, mogao da pozira samo kao đavo.

I to ne samo zbog njegove skoro crne kose, zelenih očiju i krajnje asketskog lica, koji su odavali utisak mračne, nepronicljive dubine. Upravo je hladan, dobro poznati odsjaj u njegovom pogledu bio taj koji je činio da ledene struje igraju duž njenih nerava. Ovo je bio čovek koji je sažimao prostor samog pakla. Nasuprot Renviku, koji je šarmirao svakoga u svojoj blizini s lakoćom čarobnjaka, Hant je u svakom pogledu izgledao opasno kao što je, bez sumnje, i bio.

Dok ga je posmatrala, nestajao je u talasima tame koji su se preklapali pod jarkim svetlom Paviljona snova.

Latimer je sišao sa kočije. Njegovo široko lice, nabrano od zabrinutosti, iskrsnu na prozoru.

„Ne sviđa mi se ovo, madam“, reče on. „Trebalo je da odemo u ulicu Bou i unajmimo nekog drugog.“

„Možda si u pravu, ali sada je kasno da to učinimo. Odlučila sam se za ovaj način. Mogu samo da se nadam...“ Ona zamuknu u trenutku kada se Hant stvorio iza Latimera. „Oh, tu ste gospodine. Počeli smo da brinemo.“

„Ovo je Kratki Džon.“ Artemis pokaza na mršavog, žilavog, aljkavog momka od nekih deset ili jedanaest godina. „On će nam se pridružiti.“

Medlin se namršti pogledavši u Kratkog Džona. „Priлично je kasno. Zar ne bi trebalo da budeš u krevetu, mladiću?“

Kratki Džon načini nepogrešiv pokret glavom koji je odavao duboko povređen ponos. On vešto pljunu na pločnik. „Nisam ja od tih, madam. Bavim se pristojnim zanatom.“

Medlin je zurila u njega. „Izvini? Šta prodaješ?“

„Informacije“, Kratki Džon reče veselo. „Ja sam Zakarijeve oči i uši.“

„Ko je Zakari?“

„Zakari radi za mene“, reče Artemis, skraćujući nešto što bi očigledno zahtevalo mnogo šire objašnjenje. „Kratki Džone, dozvoli da ti predstavim gospođu Deveridž.“

Kratki Džon se naceri, skinu kapu i iznenađujuće graciozno se pokloni Medlin. „Vama na usluzi madam.“

Medlin mu odgovori klimanjem glave. „Zadovoljstvo mi je Kratki Džone. Nadam se da ćeš nam biti od pomoći.“

„Daću sve od sebe, madam.“

„Dosta, ne mogu više da gubim vreme.“ Artemis pogleda Latimera dok se hvatao za ručku vrata kočije. „Požuri, čoveče. Kratki Džon će ti pokazati put. Idemo u krčmu na Blister lejnu. *Žutooki pas*. Znaš li gde je to?“

„Ne znam za krčmu, gospodine, ali znam gde je Blister lejn.“ Latimerovo lice se smrknu. „Jesu li tamo zlikovci odveli moju Neli?“

„Tako kaže Kratki Džon. On će se voziti sa tobom.“ Artemis otvori vrata i skliznu u kočiju. „Krećemo.“

Latimer uskoči u svoje sedište. Kratki Džon se uspen- tra za njim. Kočija je krenula pre nego što je Artemis uspeo da zatvori vrata.

„Tvoj kočijaš je svakako odlučan da pronade Neli“, primeti on kada je zauzeo svoje mesto.

„Latimer i Neli se vole“, objasni Medlin. „Planiraju uskoro da se venčaju.“ Pokušala je da mu čita sa lica. „Kako ste saznali da je Neli odvedena u tu krčmu?“

„Kratki Džon je video ceo događaj.“

Posmatrala ga je zaprepašćeno. „Zašto, do đavola, nije prijavio slučaj?“

„Kao što ti je već rekao, on je poslovni čovek. Ne može da priušti da poklanja robu kojom trguje. Čekao je Zakarija da bi napravio uobičajeni krug skupljanja informacija, koje bi, zauzvrat ujutro bile prosleđene meni. Ali, na sreću, pojavio sam se večeras, tako da je dečko svoju robu prodao meni. On zna da ću uz puno poverenje dati Zakariju uobičajenu napojnicu.“

„Gospode bože, gospodine, hoćete da kažete da zapošljavate čitavu mrežu doušnika kao što je Kratki Džon?“

On slegnu ramenima. „Dajem im mnogo veće plate od zalagodavaca kojima su prodavali ukradenu sitnu robu, satove i svećnjake. A kada Zakari i njegove oči i uši imaju posla sa mnom, ne rizikuju da će biti bačeni u zatvor, kao što je to bio slučaj u njihovim prethodnim poslovima.“

„Ne razumem. Zašto da plaćate za razne vrste tračeva i ogovaranja koje grupa mladih siledžija može da pokupi na ulici?“

„Iznenadili biste se kada biste znali šta sve čovek može da sazna iz takvih izvora.“

Ona šmrču. „Ne sumnjam da takve informacije zaista mogu biti zapanjujuće. Ali zašto bi gospodin vašeg položaja želeo da zna bilo šta od toga?“

Nije joj odgovorio. Samo je gledao u nju. Oči su mu sijale dok se povlačio duboko u sebe.

Šta je očekivala? pitala se. Mogla je da pretpostavi da će biti okoreli ekscentrik.

Ona pročisti grlo. „Bez uvrede, gospodine. To mi sve zvuči nekako, uh, čudno.“

„Kao nešto veoma tajanstveno, složeno i nedokučivo, zar ne?“ Artemisov glas bio je previše učtiv. „Nešto kao Vanza?“

Najbolje bi bilo da promeni temu, pomisli Medlin. „Gde je taj čovek Zakari večeras?“

„On je mlad čovek“, reče Artemis suvo. „Večeras je izašao da se udvara svojoj mladoj dami. Ona radi u prodavnici šešira. Večeras ima slobodno veče. Biće mu žao kada bude saznao da je propustio avanturu.“

„Onda će bar znati šta se dogodilo. *Rekla sam vam* da Neli nije odjurila sa tim ljudima.“

„Jeste. Da li ste uvek tako brzi u podsećanju ljudi da ste u pravu?“

„Ne mogu da se bavim okolišanjem, gospodine. Ne kada je u pitanju nešto ovako važno kao što je bezbednost mlade nevine žene.“ Ona se namršti na samu pomisao. „Kako je Kratki Džon saznao za mesto gde su odveli Neli?“

„Trčeci je pratio kočiju. Rekao mi je da nije bilo teško, jer je saobraćaj bio usporen zbog magle.“ Artemis se cinično osmehnu. „Kratki Džon je bistar momak. Znao je da će otmica mlade žene ispred ulaza u Paviljone biti upravo poslastica za koju bih ja dobro platio.“

„Trebalo je da znam da ćete vi svakako želeti da budete upućeni u takvu kriminalnu aktivnost koja se dešava u blizini vašeg posla. Osim toga, kao vlasnik Paviljona snosite određenu odgovornost.“

„Upravo tako.“ Izgledalo je da se Artemis povukao još dublje u svoju senku. „Ne mogu da dozvolim da se takve stvari dešavaju u komšiluku. Loše je za posao.“

Drugo poglavlje

Debelo staklo na prozorskim oknima krčme *Žutooki pas* sijalo je demonskom svetlošću. Vatra na ognjištu stvarala je zastrašujuće senke koje su se teturale i lelujale kao duhovi u pripitom stanju.

Posetioci su bez sumnje bili pijani, pomisli Artemis, ali to nije značilo da su bili bezazleni fantomi. Uglavnom su svi bili naoružani. *Žutooki pas* bio je stecište najbezočnijih ljudi Londona.

Medlin je ispitivački posmatrala scenu kroz prozor kočije. „Na sreću, ponela sam svoj pištolj.“

Suzdržavao se da glasno ne uzdahne. Bio je u njenom društvu duže od sat vremena, smatrajući da je dovoljno dobro poznaje da ga više ništa kod nje nije moglo iznenaditi.

„Bilo bi dobro da ga zadržite u svojoj torbici“, reče on odlučno. „Trudim se da izbegavam pištolje, ako je to moguće. Imaju tendenciju da prirede priličan nered.“

„Potpuno sam svesna toga“, reče ona.

Setio se glasina koje su se ticale smrti njenog muža. „Nadam se da jeste.“

„U svakom slučaju“, nastavi Medlin, „otmica mlade žene sa ulice teško da nije prljav čin, gospodine. Sumnjam da se neće završiti prljavo.“

On stegnu vilice. „Ako je vaša Neli u *Psu*, izbaviću je bez upotrebe pištolja.“

Medlin ga je i dalje sumnjičavo gledala. „Mislim da je to nemoguće, gospodine Hant. Izgleda da su gazde pravi grubijani.“

„Razlog više da se izbegne buka koja bi im skrenula pažnju.“ Uputio joj je značajan pogled. „Moj plan

će uspeti, osim ako vi ne budete pratili moja uputstva, madam.“

„Pristala sam da se povinujem vašoj ideji, pa ću tako i učiniti.“ Na trenutak je zastala. „Osim, naravno, ako nešto ne krene nizbrdo.“

Trebalo bi da bude zadovoljan tim neubedljivim obećanjem, pomisli on. *Zla udovica* je očigledno navikla da izdaje naređenja, a ne da ih prima. „Dobro, da pređemo na posao. Zna li šta treba da uradite?“

„Bez brige, gospodine. Kratki Džon i ja ćemo vas čekati u kočiji na početku uličice.“

„Gledajte da bude tako. Biću više nego ljut ako izađem na zadnja vrata sa Neli i uvidim da nemam prevozno sredstvo za odlazak odavde.“ Artemis baci šešir na sedište i izlete iz kabine.

Latimer je predao uzde Kratkome Džonu i sišao sa kočije da bi se pridružio Artemisu. Izgledao je znatno krupniji dok je stajao na ulici nego kada se sklupčava na kočijaškom sedištu. Njegova masivna ramena zaklanjala su snop svetlosti koji je bacala mala lampa.

Artemis se setio svojih prvih utisaka o Latimeru. *Više čuvar nego kočijaš.*

„Poneo sam svoj pištolj, gospodine“, reče Latimer uverljivo.

„Da li ti i tvoja gazdarica svuda idete naoružani do zuba?“

Latimera kao da je iznenadilo ovo pitanje. „Da, gospodine.“

Artemis odmahnu glavom. „I onda mene smatra ekscentrikom. Nema veze, jesi li spreman?“

„Da, gospodine.“ Latimer baci pogled na prozore *Žutookog psa*. „Kunem vam se, ako su povredili moju Neli, platiće mi svaki od njih ponaosob.“

„Sumnjam da su imali dovoljno vremena da povrede devojkicu.“ Artemis krenu preko ulice. „Da budem iskren, ako su je oteli sa namerom da je prodaju nekoj od javnih kuća, zlikovci su pazili da je na bilo koji način ne oštete,

ovaj, mislim, njenu vrednost na tržištu, ako znaš o čemu pričam.“

Latimer frknu ispunjen užasom i besom. „Razumem veoma dobro, gospodine. Čuo sam da mlade žene prodaju na aukcijama kao konje na konjskoj pijaci. Sirote devojke završavaju kod onih koji najviše plate.“

„Nemoj da brineš, naći ćemo je na vreme“, reče Artemis pokušavajući da ga uteši.

Latimer okrenu glavu. Lice mu je bilo poput turbobne maske na žutoj svetlosti koje se probijalo kroz prozor krčme. „Ako večeras odavde izvučemo Neli, hoću da znate da sam vaš dužnik do kraja života, gospodine.“

Jadnik je zaljubljen, pomisli Artemis. U nemogućnosti da pronade reči utehe, on na brzinu stegnu Latimerovo rame. „I ne zaboravi“, reče Artemis, „daj mi petnaest minuta, ne više, a onda skreni pažnju.“ Zatim se pomeri u senku.

„Razumem.“ Latimer priđe vratima krčme, otvori ih i nestade unutra.

Artemis ušeta u prolaz koji je vodio ka zadnjem delu krčme. Nakon samo tri koraka zapahnuo ga je oštar smrad. Uski prolaz očigledno je služio ujedno kao toalet i kao mesto za izbacivanje uljeza. Njegovim čizmama biće potrebno detaljno pranje kada se večerašnja avantura okonča.

Stigao je do zadnjeg dela prolaza, skrenuo za ugao i našao se na mestu koje je nekada bila bašta. Toalet krčme nazirao se na uglu. Vrata od kuhinje bila su otvorena, propuštajući noćni vazduh unutra. Na spratu iznad nje svetlost je obasjavala jedan prozor.

Artemis podignu kragnu ogrtača nagore da bi sakrio lice dok prolazi kroz kuhinjska vrata. Ako ga neko bude primetio, proći će pored njega kao još jedan pijanac koji luta po kraju u potrazi za zabavom i razvratom.

Pronašao je zadnje stepenice i užurbano počeo da se penje na sprat. Na vrhu je čuo prigušene glasove dvojice muškaraca. Žestoka svađa bila je u jeku iza jednih od niza vrata u mračnom hodniku.

„Ona je izvrstan komad, kažem ti. Za nju možemo da dobijemo duplo više od one matore kurve što vodi javnu kuću na Rouz lejnu.“

„Već sam ugovorio prodaju, prokleti halapljivče, i neću to da pogazim. Moram da mislim na svoju reputaciju.“

„Ovo je zajednički posao, budalo, a ne džentlmen-sko nadmetanje sa tamo nekim pravilima i uživanjima. Poenta je u zaradi, kažem ti, ona će nam doneti mnogo više ako je prodamo u javnu kuću na Rouz...“

Svađu je prekinuo iznenadni metež iz prizemlja. Buka i vriska su odjekivali hodnicima. Artemis je prepoznao glas koji je nadjačavao ostale. Bio je Latimerov.

„Požar! Požar u kuhinji! Spasavajte svoje živote, sve će izgoreti kao kutija šibica!“

Nastala je gromoglasna buka. Zvuk teškog udaranja čizama po podu prema vratima, pretpostavljao je Artemis. Čuo je tutnjavu i lomljenje glomaznih predmeta, možda prevrnutih stolova.

Pokušao je da se uhvati za prvu kvaku na koju je naišao u hodniku. Bilo je lako. Delimično je otvorio vrata i zastao. Čula su mu govorila da je neosvetljena soba bila prazna. Ušao je unutra, pritvorivši vrata.

„Dižite uzbunu!“ Latimerov prigušeni glas se pretvarao u viku. „Dim u kuhinji je strašno gust, ne vidi se prokleti prst pred okom.“

Druga vrata u hodniku na spratu bučno se otvoriše. Artemis je iz senke posmatrao kako se iza njih pomalja širok, mišićav čovek. Pratio ga je mršavi čovečuljak, pacovskog lica. Svetlost unutrašnje lampe otkrivala je njihova jeftina odela i zbunjena lica.

„Šta se, do đavola, događa?“ uzviknu veliki čovek.

„Čuo si viku.“ Mršavi čovek je bezuspešno pokušavao da nadmudri onog drugog. „Vatra. Osećam dim. Moramo da bežimo odavde.“

„Šta ćemo sa devojkom? Previše je vredna da bismo je ostavili.“

„Nije vredna mog života.“ Mršavko je napokon uspeo da istera svoje. Jurnuo je prema glavnim stepenicama. „Ne možeš da je nosiš kad vidiš da nam preti smrt.“

Krupniji je oklevao. Pogledao je nazad u slabo osvetljenu sobu. Frustracija i očaj mu se pojaviše na licu. „Nek ide do đavola.“

Nažalost, pohlepa je pobedila. Čovek se okrenu i uputi ka sobičku. Minut kasnije ponovo se pojavio sa mladom ženom bez svesti, prebačenom preko ramena.

Artemis izađe u hodnik. „Dozvolite da vam pomognem u spasavanju mlade dame.“

Veliki čovek ga mrko pogleda. „Sklanjaj mi se s puta, barabo.“

„Izvinite.“ Artemis koraknu u stranu.

Veliki čovek protutnja pored njega, žureći prema glavnim stepenicama. Artemis ispruži nogu i istovremeno uputi zlikovcu kratak udarac u predeo između vrata i levog ramena.

Čovek je zaurloao od bola kada mu je leva ruka i veći deo leve strane tela utrnuo. Spotakao se i počeo da pada na glavu preko Artemisove ispružene noge. Pustio je Neli u trenutku kada je desnom rukom bezuspešno pokušao da ublaži svoj pad.

Artemis zgrabi Neli pre nego što se veliki čovek stro-poštao na pod. Prebacio je devojkicu preko ramena i krenuo ka zadnjim stepenicama. Iz prizemlja su dopirali zvuci ljudi koji su pokušavali da istrče na kuhinjska vrata.

Na polovini uskog stepeništa iskrсну nečija prilika.

„Jeste li je pronašli?“ zapita Latimer. Zatim ugleda Artemisov teret. „*Neli!* Mrtva je!“

„Samo uspavana. Verovatno opijumom ili nekom vrstom opijata. Hajde, čoveče, moramo da požurimo.“

Latimer se više nije bunio. Okrenuo se i hitro nastavio da se spušta niza stepenice. Artemis ga je hitro pratio.

Kada su sišli u prizemlje, očigledno su bili među poslednjima koji su napuštali prostoriju. Iz kuhinje je kuljao dim.

„Možda si preterao sa uljem za lampu na šporetu“, primeti Artemis.

„Niste mi rekli koliko da sipam“, zamumla Latimer.

„Nema veze, uspelo je.“

Požurili su kroz baštu i skrenuli u mračni prolaz. Nekoliko ljudi muvalo se po ulici, ali sveukupna atmosfera panike postepeno je jenjavala. Nedostatak plamena bez sumnje je umanjivao efekat iluzije, pomisli Artemis. Video je kako se jedan čovek, verovatno vlasnik krčme, nesigurno vraća prema zgradi.

„Hajde da požurimo sa ovim“, naredi Artemis.

„Razumem, gospodine.“

Kočija je bila tu, tačno na mestu koje je Artemis odredio. Bar je žena pratila njegova uputstva. Kratki Džon je bio na kočijaševom mestu sa uzdama u rukama. Vrata vozila su se otvorila čim im se Artemis približio.

„Našli ste je!“ uzviknu Medlin. „Hvala bogu.“

Ispružila je ruku kako bi pomogla Artemisu da uvuče Neli kroz mali otvor. Latimer je skočio na svoje mesto i preuzeo stvar u svoje ruke.

Artemis je smestio Neli nameravajući da uđe za njom.

„Stoj i ne mrdaj, prokleti lopove, ili ću da ti prosviram metak kroz kičmu.“

Artemis prepozna ovaj glas. Mršavi čovek.

„Latimere, vodi nas odavde“, uzviknu Artemis ušavši unutra i zalupivši vrata za sobom.

Ispružio je ruku i povukao Medlin sa sedišta na pod kočije, kako ne bi mogli da je vide na prozoru. Ali ona je, iz nekog čudnog razloga pružala otpor. Artemis se borio protiv mršavog čoveka koji je visio na vratima, dok je kočija hvatala zalet. Artemis uhvati Medlin za ruku, bacajući kratak pogled na pištolj u njenoj šaci, tik uz njegovo uvo.

„Ne!“ povika, ali bilo je kasno, znao je. Pustio je njenu ruku i pokrio uši.

Blesnula je svetlost. Unutar male kabine, pucanj iz pištolja grunuo je kao top.

Artemis je kao kroz maglu postao svestan drmusanja kočije koja je grabila napred; prateći zvuk točkova i konjskih kopita čuo je potpuno zaglušeno. Otvorio je oči i ugledao Medlin kako zabrinuto zuri u njega. Usne su joj se pomerale ali nije mogao da čuje šta mu je govorila.

Zgrabila ga je za ramena i protresla ga. Usta su joj se otvorila i ponovo zatvorila. Shvatio je da ga je pitala da li je sa njim sve u redu.

„Ne“, reče on. Uši su mu sada zvonile. Nije bio svestan zvuka sopstvenog glasa. Nadao se da je vikao. Imao je osećaj da viče. „Ne, nešto nije u redu. Do đavola, madam, mogu samo da se molim da nisam trajno ogluveo.“